

“Volia reflexionar, a través de la vida d’una parella, sobre les aparences”

Esperança Camps (Ciutadella de Menorca, 1964) va obtenir, amb la novel·la *El cos deshabitada*, el X premi El Lector de l’Odissea, proclamat per un jurat entre quatre obres seleccionades per un consell de cent lectors entre 29 originals. La novel·la ha estat publicada per Proa.

—El recurs que parli el protagonista masculí, un escriptor, just quan s’acaba de matar en accident, permet al narrador, és a dir, a l’autora, parlar amb total llibertat, sense por de comprometre’s?

—Sí, és un dels avantatges que té. Al personatge tant li fa què pugui dir, el mal que es pugui fer o pugui fer. És un moment de llibertat total.

—És un personatge amb clarobscur, en el sentit que té una part de cinisme, però no l’arribu a condemnar.

—Va quedar ferit per un primer amor i ja no es va trobar cap barrera social ni moral. No li importava res. Només aconseguir allò que volia al preu que fos. El bé i el mal no existien, per a ell.

—Hi ha, al darrere d’això, una crítica a la figura de l’escriptor amoral, no?

—Sí. Aquest doble joc; d’escriptor català passa a escriure en castellà perquè vol triomfar, i al mateix temps manté públicament la defensa de la llengua catalana. Aquesta doble moral marca la seva trajectòria.

—Podríeu haver-li donat una dona grisa o convencional i, en canvi, té molt de paper. Per què?

—Necessitava un contrapunt. El fet que el lector comenci amb una persona que parla des de la mort i després es trobi amb una persona molt aferrada a la vida m’ajudava a establir un contrast. Ella també forma part del procés seguit pel marit. També forma part de la història. És una història de dos, bàsicament.

—Queda molt clara la distància entre tots dos. Pertanyen a mons molt diferents. Com si volguéssiu indicar que dues persones que viuen juntes, poden viure molt allunyades entre si.

—Això és fet a posta. En part la novel·la neix de les ganes que tenia de reflexionar sobre les aparences. I el cas

Esperança Camps publica la novel·la *El cos deshabitada*, premi El Lector de l’Odissea, a Proa.

d’aquesta parella m’anava bé: gent benestant, una família ideal, estabilitat... Però rascant una mica es veu que al darrere d’aquestes aparences no hi ha res i de quina manera ens fabriquem les màscares, unes més primes, unes més gruixudes.

—El marit té una part d’heroi, no? És una persona que lluita per la vida i en aquest sentit és extraordinari, fora del corrent.

—Trobeu?

—Fa carrera. Té ganes de fer-ne.

—Sí, però no sé si és allò que sobresurt del personatge. Jo no el veig així. Però m’agrada saber com el veieu. Jo el veig com un perdedor des del principi, arrossegat pel mal començament que va tenir, i sempre més ha anat cap avall, en espiral.

—El relat que fa es troba entre la confessió i el monòleg interior, ple de reflexions. El vàreu pensar molt, abans d’obrir l’aixeta de la seva veu?

—Molt, realment. De tots dos, és el personatge més pensat i rescrit, el que m’ha donat més feina. Havia de ser mesurat. No podia ser un esperpent. Parla des de la mort, però continua viu, entre cometes. Són, fet i fet, les reflexions d’un home viu que és al límit amb la mort. I sí, és molt pensat el personatge, i molt refet. En canvi, ella l’he deixada més al marge, l’he deixada anar, que camini al seu aire. A ell l’he portat amb una corretja més curta.

—Vàreu pensar si tindria problemes de consciència o que era millor que expliqués la seva vida sense pensar a lamentar-se o demanar perdó?

—Els morts no han de penedir-se de res. He preferit que digués que havia fet allò que li donava la gana.

—Abans de començar a cedir-li la paraula ja el teníeu ben perfilat?

—No. Creia saber com era, al principi, però no era com ha acabat perfilant-se a través de la confessió.

—El cas del vostre escriptor constata la dificultat a triomfar i prosperar essent fidel al català, no?

—Sí. El debat és a l’aire i el recullo. El vaig utilitzar per parlar de la manca d’escrúpols del personatge. Però no he volgut aprofundir el tema ni encetar cap debat.

Lluís Bonada